

РЕШЕНИЕ

№ 6514

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Станимира Друмева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7227** по описа за **2021** година докладвано от съдия Станимира Друмева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда“ - С., подадена чрез процесуален представител юрк. С., против решение № 20134973 от 8.06.2021 г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 1061 по описа за 2021 г. на СРС, НО, 3-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 22-007149/29.12.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ - С..

Касаторът оспорва решението на СРС като неправилно и немотивирано. Намира за неправилен извода на районния съд за недоказаност наличието на трудово правоотношение между жалбоподателя и Ю. П.. Счита, че по делото са налице доказателства, че [фирма] ползва предоставената работна сила от Ю. П., който на 24.11.2020 г. е работил като арматурист без сключен договор, а именно книгите за ежедневен инструктаж на [фирма], в които са документирани проведените на П. инструктажи, и договор за изпълнение на СМР със страни [фирма], като възложител, и [фирма], като изпълнител, по силата на който изпълнителят се задължава да осигури необходимия персонал за изпълнение на СМР. Поддържа, че деянието е квалифицирано правилно като такова по чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), във

връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ. Искането от съда е да отмени обжалваното решение и да потвърди изцяло издаденото наказателно постановление като законосъобразно и правилно. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба и искането от съда. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът оспорва касационната жалба като неоснователна и моли за оставяне в сила на съдебното решение по съображения изложи в отговор на касационната жалба. Претендира присъждане на сторените в настоящото производство разноски за платен адвокатски хонорар в размер на 600 лв. В съдебно заседание, редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба и пледира за отмяна на решението на районния съд като неправилно.

Административен съд София - град, XI - ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна по делото е установено, че при извършена проверка от длъжностни лица на дирекция „Инспекция по труда“ по спазване на трудовото законодателство на [фирма] на място в строителен обект: офис сграда с магазини, подземен паркинг и помещение за трафопост, находящ се в [населено място], УПИ XI-9, 10, 11, 12, кв. 225, м. „Западно направление“, р-н „В.“, [улица], въз основа на изискани и представени документи, е констатирано, че [фирма], в качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е приел Ю. М. П. да извършва арматурни работи на армировъчни скелети на кота - 13,78 м., в строителния обект като „арматурист“, без със същия да е сключил трудов договор в писмена форма и без да е уредил отношенията по предоставяне на работна сила от лицето като трудови правоотношения. Нарушението е извършено на 24.11.2020 г. в предприятието на работодателя и е констатирано на 27.11.2020 г. в дирекция „Инспекция по труда“ - С.. До приключване на проверката не е представен сключен трудов договор между Ю. М. П. и [фирма]. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на съставения АУАН, административнонаказващият орган издал обжалваното пред районния съд наказателно постановление № 22-007149/29.12.2020 г., с което за установеното нарушение наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 1 600 лв. на основание чл. 414, ал. 3 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмени и гласни доказателства - показанията на актосъставителя Винарска и свидетеля Й. - присъствала при установяване на нарушението и съставяне на акта. Въз основа на тях е обосновал правните изводи, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, но се опровергават констатациите в акта и наказателното постановление, че дружеството-жалбоподател е имало качество на работодател на Ю. П. и е следвало да оформи отношенията си като трудови със сключване на писмен трудов договор, с оглед на престираната работна

сила от работника на 24.11.2020 г. като арматурист на строителния обект.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изяснил всички релевантни за спора факти, като установената фактическа обстановка се подкрепя изцяло от събрания доказателствен материал. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства.

По делото е безспорно установено, че на 24.11.2020 г. Ю. П. е престира работна сила като арматурист на строителния обект, но към датата на проверката е имал сключен трудов договор с [фирма]. Трудовото правоотношение е възникнало по силата на сключен между работодателя [фирма] и Ю. П. трудов договор № 008/13.11.2020 г., който е регистриран в НАП с прието уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ на същата дата. Уведомлението е връчено на Ю. П. и видно от служебна бележка (прил. № 2, към чл. 12, ал. 3) и декларация от лицето, на работника е проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа на 13.11.2020 г. от представител на [фирма] и същият е запознат с правилата за безопасност на труда в предприятието, както и със задължението да ги спазва стриктно.

От представения договор за извършване на СМР от 13.11.2020 г. се установява, че [фирма], в качеството на възложител, и [фирма], в качеството на изпълнител, са сключили договор за извършване на СМР на строителния обект и видно от споразумение по чл. 18 от ЗБУТ от същата дата за осигуряване на ЗБУТ при съвместно извършване на СМР на обекта, между двете дружества е уговорено в чл. 20, че ежедневният инструктаж на всички работници ще се регистрира от Д. П. Д. за [фирма].

При тези фактически установявания обоснован е извода на първоинстанционния съд, че към момента на проверката лицето е предоставяло работна сила в полза на работодателя [фирма], чиито отношения са били уредени като трудови правоотношения чрез надлежно сключен писмен трудов договор, за който своевременно е подадено уведомление до ТД на НАП. Дружеството-жалбоподател не е имало качество на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ по отношение на работника Ю. П. и не е следвало да оформи отношенията си като трудови със сключване на писмен трудов договор с лицето.

Неоснователни са възраженията на касационния жалбоподател за наличието на достатъчно доказателства, че [фирма] ползва предоставената работна сила от лицето, основани на вписванията в представените при проверката книги за ежедневен инструктаж на [фирма]. Вярно е, че по силата на договор за изпълнение на СМР със страни [фирма], като възложител, и [фирма], като изпълнител, последният следва да извърши СМР на строителния обект и със собствени средства да осигури работна сила и материали, като представи всички свои работници и служители за начален инструктаж, но по делото е представено и неоспорено споразумение по чл. 18 от ЗБУТ, по силата на което инструктажът на всички работници на дружествата, извършващи СМР на обекта, е извършван от представител на [фирма].

Като е достигнал до същите изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на делото, на ответника по касация следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., съгласно представен договор за правни услуги от 12.07.2021 г.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XI - ти административен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20134973 от 8.06.2021 г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 1061 по описа за 2021 г. на СРС.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 2, ап. 20, сумата от 600 лв. (шестстотин лева), представляваща разноски за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1./

2./